

TANK

Bram Tankink en Ralph Blijlevens

TANK

© 2018 Bram Tankink en Ralph Blijlevens
© Omslagfoto: Wouter Roosenboom
Omslagontwerp: Pankra
Tekstbewerking: Maarten Boers en Joke Jonkhoff
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4027 4
ISBN 978 90 488 4028 1 (e-book)
NUR 491

www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder vooraf-gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Woord vooraf	7
Inleiding	15
Deel 1	27
Eerste etappekoers	29
Brandnetelbrood	35
Paarse Colnago	41
Nieuw-Zeeland	49
Profcontract	60
Gezin	66
Leeuw van Vlaanderen	82
Deel 2	89
Eerste Grote Ronde	91
Kantelpunt	98
Frank	109
Trainingsregels	121
Als enige over de streep	134
Vriendschap	138
Vera	145
Nico	156

Samengeknepen billen	163
Franse varkensstal	173
Roos	180
Derde bal	187
Sarah	198
Sierlijk	204
Grootste verliezer	207
Deel 3	217
Mantra & Julie	219
De val	229
Vechten	235
Onttroonde rozetruidrager	246
Insecten	259
Piep	269
De helende reis	278
Genieten	285
Transitie	290
BN'er	306
David	313
Geluk	318
Leven na de fiets	323
Epiloog	335

Woord vooraf

Een boek over Bram Tankink.

Over wie?

TANKINK. Vaak lees ik mijn eigen naam nadat ik hem heb gespeld alsnog terug als Tanking.

Dit is geen boek over doping en dit is ook niet het verhaal van een ex-renner die een boekje opendoet over anderen. Het gaat niet over drugs, glitter en glamour. Het is niet het verhaal van een wielrenner die er van kleins af aan van droomde om wereldkampioen te worden en dat vervolgens ook werd. Het gaat ook niet over een gevallen renner die is gesneuveld onder roem en druk, en die vervolgens afgleed in depressies, drugs, slaapmiddelen en andere ellende.

Toen ik begon met fietsen en weleens wat schreef, leek het me mooi een verhaal te schrijven over een succesvol renner die volledig zou afglijden in de vergetelheid. Een verhaal over een zelfdestructurende wielrenner. Ik heb het niet hoeven schrijven. Ik heb zelfs geen talent voor zelfdestructie. Ik heb het wel gezien en meegemaakt. Gelukkig hebben anderen daar al boeken over geschreven.

Misschien zit er wel een lichte neiging tot zelfdestructie

in me, zoals haast iedere man over de gave beschikt er een zoi van te maken als er geen stabiele factoren in zijn leven zijn. Ik heb een sterke vrouw ontmoet. Een heel sterke vrouw, die het al jaren uithoudt met mijn verstrooidheid, agendaloos leven en m'n eeuwige chaos. Zij heeft er mede voor gezorgd dat ik het beste uit mijzelf haal. Niet direct uit mijn carrière, maar wel uit het leven. Zij heeft me gedwongen naar mezelf te kijken. Dat is niet altijd makkelijk geweest. Niet voor haar en niet voor mij. Maar ik zeg altijd: 'Zonder wrijving geen warmte.' En bij ons thuis wordt het soms gloeiendheet.

Ik ben haar dankbaar.

Dit is geen boek over heldenprestaties of eeuwige prestatiedrang die na heel hard werken uiteindelijk wordt omgezet in een succesverhaal. Nee, ik ben niet die topsporter die tijdens zijn carrière oogkleppen op had en voor maar één doel ging. Mensen willen zich graag identificeren met eeuwige roem, met de helden van hun tijd. Die geven hen hoop, houvast en genot op dat ene moment dat die helden hun armen de lucht in steken.

De ambitie om de allerbeste te worden heb ik nooit gekoesterd. Er zijn mensen die mij gebrek aan winnaarsmentaliteit verwijten. Dat mag. Hoewel ik als kind met gezelschapsspelletjes wel altijd wilde winnen. Net als in het mountainbiken, als junior. Ook daarna wilde ik altijd winnen. Maar het besef dat ik niet de beste van de wereld zou worden, is bij mij redelijk snel gekomen. Vind ik dat erg?

Nee, totaal niet. Het heeft ook mijn ambities niet geremd. De ambitie om profwielrenner te worden heb ik waargemaakt. De ambitie om een goede profwielrenner te worden ook. De ambitie om tot mijn dertigste prof te blijven en daarna weer te gaan studeren: niet. Ik stop op mijn veertigste met profwielrennen. Ben ik trots? Ja. Als kind wilde ik een vrij leven, een mooie vrouw en een leuk gezin met vier kinderen. Daar ben ik het meest trots op, dat dat is gelukt. Moet daar een boek over worden geschreven? Volgens mij niet.

Dat het boek er nu toch is, zegt iets over Ralph Blijlevens, die volhardde in zijn overtuiging dat er een boek over mij moest komen. Voorheen schreef ik graag columns, maar dat heb ik op een gegeven moment gelaten voor wat het was. Meestal ook omdat ik tot frustratie van redacties de columns minimaal een uur na sluiting van de deadline inleverde. Ik heb mijn bekendheid misschien dan ook vooral te danken aan filmpjes op de sites van de NOS en Dumpert, en dan vooral aan het filmpje waarin ik te laat kom aan de start van de Tour de France. Daar word ik nog regelmatig mee geconfronteerd. Te laat komen is voor mij iets volledig normaal. Maar schijnbaar is het vooral iets grappigs wanneer het gebeurt voor de start van de eerste Touretappe.

Als kind zat ik op de middelbare school vooral naar buiten te kijken. Hoewel ik een goede leerling was, zat ik te wachten op het moment dat de bel ging en ik naar buiten kon. Ik wilde de wereld ontdekken. Het liefst ging ik met

vrienden het bos in om hutten te bouwen en kleiduiven te jatten bij de kleiduivenvereniging en daar vervolgens mee te frisbeeën in het bos. Later kwam daar fietsen bij, nadat ik de atletiekclub vaarwel had gezegd. Mijn hardloopschoenen brachten me tot de gemeentegrens – maar ik wilde verder. Het onbekende terrein verkennen. Zo ver mogelijk van Haaksbergen vandaan.

Dit is een boek over een jongen die vanuit zijn drive om de wereld te ontdekken profwielrenner is geworden. Hij kwam in een wereld terecht die niet de zijne was, maar heeft zich aangepast, een plaats veroverd en de wereld de zijne gemaakt. Na achttien jaar profwielrennen kijk ik terug op een heel mooie periode. Het wielrennen heeft me mede gevormd tot wie ik nu ben. Het heeft me verschrikkelijk veel plezier gebracht, maar ook levenswijsheid.

Ik heb weleens tegen Vera gezegd dat het leven na het wielrennen vast minder leuk wordt. De tranen sprongen haar toen in de ogen. 'Maar schat, kijk eens om je heen, je hebt een fantastisch gezin.' Ik zie nu ook dat het leven nog moet beginnen, dat we na mijn wielercarrière eindelijk alles kunnen doen wat we willen. Maar ik ben begonnen met fietsen om de wereld te ontdekken en dat heb ik gedaan. Ik ben verder gekomen dan ik ooit had gedacht. Het heeft me het leven gegeven dat ik wilde leiden en de vrijheid die ik verlangde: het bestaansrecht waar ik als kind en puber naar op zoek was. Hoe kan het dan nog beter worden? Ik ben niet bang meer voor het zwarte gat, maar ben me wel bewust van

wat voor een enorm voorrecht ik heb gehad om profwielrenner te mogen zijn.

Ook het wielrennen ben ik dankbaar.

In november 2017 kreeg ik bij een wielercafé de volgende vraag: 'Bram, je hebt al eens top 40 in een Grote Ronde gereden. Als je nu volledig had ingezet en gericht op jezelf, had je dan niet méér uit je carrière kunnen halen?'

'Dat hebben wij ons ook altijd afgevraagd,' vielen mijn medecoureurs Tom Dumoulin en Jos van Emden op het podium bij.

Mijn antwoord: 'Als ik dat had gedaan, had ik misschien wel top 30 kunnen rijden. Dus ja, misschien had ik meer uit mijn carrière kunnen halen.'

Ik heb succes nooit getoetst aan uitslagen. Als je Óscar Freire, Tom Boonen, Paolo Bettini of Johan Museeuw heet, ben je qua uitslagen uitermate succesvol. En dat is een maatstaf in de sport, maar voor veel mensen blijkbaar ook in het leven. Vooral bij QuickStep heb ik regelmatig met mijn ogen geknipperd en met mijn oren geflapperd wanneer er wat door de kopman werd gezegd of geopperd. De hele tafel luisterde. Als iemand een andere mening was aangedaan, dan werd die mening van tafel geveegd. Immers, de meest succesvolle renner heeft gelijk. Dit heeft mij vele malen verbaasd.

Ik heb ook weleens te horen gekregen dat mensen niet begrepen dat ik niet wilde winnen. 'Als je niet wint, dan is het toch helemaal niet leuk? Ik zou alleen maar willen winnen.' Maar aan veel winnen zitten ook nadelen. Ik heb

veel renners die beter presteerden dan ik gedesilluseerd uit de sport zien verdwijnen. Ik heb renners gefrustreerd zien afhaken omdat ze het niveau niet haalden dat ze op voorhand hadden beoogd. Ik ken renners die weinig plezier hebben beleefd aan hun carrière terwijl ze fantastische resultaten behaalden. Ze konden er gewoon niet van genieten. Ik heb renners zien verdwijnen omdat ze de wereld om hen heen waren vergeten en dat die wereld ineens als een krachtige boemerang op hen terug sloeg. Ik heb veel renners zien aftaaien die de druk niet meer aankonden, het plezier verloren in trainen, hun thuis kwijtraakten omdat ze te ver verwijderd waren van familie. Kinderen en vrouw kwijtraakten door de oogkleppen die ze op hadden, omdat ze van een vijfde plaats een derde plaats probeerden te maken.

Ik ben gebleven. Ik beschouw dat als een succes.

Tijdens mijn laatste trainingskamp heb ik de vraag: 'Haal jij wel het maximale uit je carrière?' aan een aantal renners gesteld. De meesten denken van wel. Als ze over een ander moeten oordelen, zijn ze minder positief. Zo ook over mij. Steven Kruijswijk maakte echter de opmerking: 'Als je achttien jaar prof bent, doe je toch iets goed. Dat kunnen er niet veel zeggen.'

Als succes dus over meer gaat dan prestaties alleen, kan ik zeggen dat ik het maximale uit mijn carrière heb gehaald. Het is nooit mijn doel geweest te scoren, maar het is wel mijn doel geweest om iemand te zijn die ertoe doet. Iemand die mensen kan bereiken en bewegen. De balans wordt niet

opgemaakt na een gewonnen wedstrijd, maar aan het einde van je leven. Dat heb ik mogen ervaren bij de uitvaart van mijn vader. De overweldigende opkomst zei iets over hoe hij mensen had geraakt. Dat wil ik ook, want iets voor anderen betekenen is uiteindelijk veel belangrijker dan winnen.

Inleiding

Het is de vijfde etappe van de BinckBank Tour. We rijden op een rechte brede weg, met 60 kilometer per uur. In het midden van de weg bevindt zich een vluchtheuvel. Ineens zie ik dat een renner probeert van de rechterkant van de weg over de vluchtheuvel naar links te springen. Hij landt op de vluchtheuvel, maar doordat daar allemaal losse steentjes liggen glijden zijn wielen weg. De vluchtheuvelmarkeringspaal scheidt de renner van de fiets. De renner vliegt naar rechts en zijn fiets naar links. Ik kan zijn fiets ternauwernood ontwijken. Een paar andere renners niet: zij worden slachtoffer van de ellendige keuze van deze renner die vooral een aanslag op zichzelf probeerde uit te voeren. De schrik siddert door mijn lijf. Dit was nergens voor nodig.

‘Zag je dat? Dit is niet leuk meer,’ zeg ik tegen mijn ploegmaat Jos van Emden wanneer hij naast me komt fietsen. Hij schudt zijn hoofd.

Ik vraag me af of ik deze risico’s nog wel wil lopen. Als de angst toeslaat, kun je als renner nooit optimaal presteren. Uit veiligheidsoverwegingen besluit ik me achteraan te zetten. Mijn kracht in het peloton is dat ik altijd rustig blijf

en het overzicht bewaar wanneer de stress toeslaat. Daarom weet ik erg goed door het peloton te sturen en altijd op de juiste momenten vooraan te komen. Maar als dat niet meer lukt, wat heb ik dan nog te zoeken in een peloton?

Aan durf heeft het mij nooit ontbroken. Maar naarmate ik ouder ben geworden, is mijn brein risico's anders gaan inschatten. Blijkbaar hebben jongens tot een jaar of 28 daar moeite mee, vandaar dat premies voor autoverzekeringen bij deze groep ook een stuk hoger liggen. Ik heb die leeftijds-grens een aantal jaar kunnen oprekken, maar op de weinige heldere momenten die ik in een koers heb, betrap ik me erop dat ik banger word. Ik heb zelfs een tijd een erg bange periode gehad. In Parijs-Nice in 2016 heb ik mijn vrouw met tranen in mijn ogen opgebeld om te vertellen dat ik bang was geworden op de fiets. Gelukkig heb ik dat tij met behulp van therapie kunnen keren, maar mijn risico-inschatting is veranderd. Als ik een verzekeringspremie aan mezelf moest toekennen, zou die nu toch een stuk hoger zijn.

Een paar kilometer later draaien we een smalle weg op. Op de automatische piloot en dankzij mijn reflexen kom ik voorin het peloton. Als ik een paar kilometer later achter me kijk, zie ik geen renners meer. Het peloton is gebroken zonder dat ik het in de gaten had.

Een week later rijd ik de Druivenkoers in Overijse en in het begin van de wedstrijd zie ik Huub Duyn. We praten over het voorval in de Binckbank Tour en ik spreek mijn twijfels uit: moet ik nog wel doorgaan met fietsen? Koersen wordt

voor mijn gevoel steeds gevaarlijker en ik weet niet of ik nog wel bereid ben die risico's te nemen. Huub is een renner die risico's schuwt en niet graag in het peloton rijdt. Hij is ontzettend sterk en heeft de kracht om finales te rijden, maar doet dikwijls niet mee voor de prijzen omdat het peloton al breekt voordat hij aan opschuiven is toegekomen. Kracht en talent zijn in het wielrennen niet genoeg; in het peloton rijden vergt ook lef, stuurmanskunst en inzicht.

We gaan richting de finale en de stress in het peloton slaat weer toe. Daarmee ook de twijfel bij mij. Wat ben ik hier in godsnaam aan het doen? We stormen met het peloton op een bocht af. Vanwege de breedte van het peloton kunnen we daar in deze vorm niet door. De bocht doemt steeds sneller op. Ik voel een hand op mijn bil aan de rechterkant, en aan de linkerkant raakt mijn elleboog een andere elleboog. Hoewel we al zouden moeten remmen voor de bocht, stel ik het uit. Degene naast mij remt net iets eerder. Wie het laatste remt, wint.

Ik win.

Althans, deze bocht, bocht nummer 843 in deze Druivenkoers. De volgende bocht begint het gevecht opnieuw.

We zijn al redelijk ver gevorderd in de wedstrijd en hoewel er knalhard is gereden, is daar in het peloton weinig van te zien. Na de bocht werp ik een snelle blik naar de achterkant van het peloton, waar ze nog met het gevecht voor de bocht bezig zijn. Er zijn nog maar weinig renners gesneuveld door het hoge tempo. Het frustreert me. Ik zie toch af? Als ik pijn

in mijn benen heb, dan moeten er toch genoeg mannen zijn die verlangen naar het moment dat ze het peloton echt niet meer kunnen volgen?

Het melkzuur in mijn benen heeft zich inmiddels al flink opgestapeld. En dat geeft een onprettig gevoel op het moment dat je nieuw melkzuur ontwikkelt. Alsof je hokjes wilt volstoppen die al vol zijn en waardoor ze uit hun voegen dreigen te knappen. Die spanning voel je in je benen en dat kan op een gegeven moment heel erg pijnlijk worden.

Er komt weer een kasseienklimmetje aan en om mogelijke schade door valpartijen of een scheurend peloton te voorkomen, probeer ik me van voren te handhaven. Het zich opstapelende melkzuur lijkt echter ook mijn denkvermogen aan te tasten. Ik maak een remfout en kom wat verder in het peloton te zitten. Halverwege de kasseienklim staan mijn benen in brand. Een klein stemmetje in mijn hoofd zegt: 'Wat ben je in godsnaam aan het doen?'

In de volgende bocht zie ik een renner voor me een rare manoeuvre maken. Hij raakt daarbij het achterwiel van zijn voorganger, waardoor hij de controle over zijn fiets verliest. Hij belandt met een soort salto in de berm. 'Niet kijken, voor je kijken,' zegt het stemmetje. Door de valpartij is er een gat ontstaan met mijn voorganger en dat moet dicht. Ik sprint en meteen voel ik mijn benen weer in brand staan.

'Je bent niet goed.' Het stemmetje wordt gevoed door melkzuur en spierschade. Het leeft ervan. 'Wat ben je nou aan het doen?'

Ik laat mijn andere stemmetje tegen me praten. 'Je bent wél goed, je moet gewoon weer naar voren, daar zat je de hele koers toch op je gemak?'

Terwijl de twee stemmetjes met elkaar vechten, concentreer ik me op de volgende bochten. Op ervaring kom ik weer voorin. Bij de volgende klim voel ik weer die pijnlijke benen die me irriteren bij het malen van de pedalen.

Er rijdt een renner van Roompot naast me. Het stadium dat ik bekijk wie het is, is boven een bepaald wattage een gepasseerd station, en we zitten ver boven dat wattage. Hij passeert me en ik zeg nog: 'Hoh, ik ben echt slecht.' Terwijl ik het zeg, is hij me al voorbij. Tien seconden later rijdt ik hem lachend weer voorbij: 'Hoh, ik ben echt goed!'

Als ik één ding heb geleerd in het wielrennen is het wel dat je je lichaam kunt sturen met je geest. Maar zoals met alles in het leven zitten daar grenzen aan. Het leven wordt een stuk prettiger als je die grenzen kent en ze accepteert.

Uiteraard ben ik jaren grensverleggend bezig geweest. Fysiek heb ik er alles uit gehaald. Mentaal ook. Ik heb het moeten doen met mijn beperkingen, maar die beperkingen kwamen slechts aan het licht op de meest extreme momenten. De momenten waar alleen de allerbesten overblijven. Diegenen die met hun lichaam bewijzen dat onmenselijke dingen soms menselijk kunnen zijn. Op zulke momenten heb ik moeten afhaken. Ik behoor niet tot dat heel selecte groepje.

We zijn boven en draaien weer een bocht door. 'Wat ben

je nu aan het doen? Vroeger kon je dit wel, nu kun je het verschil niet meer maken.'

Het stemmetje heeft gelijk. Een paar jaar terug waren dit mijn koersen. Ik vloog erin totdat ik niet meer kon en meestal strandde mijn schip een ronde voor de finish, maar ik had in elk geval een gevoel gehad van power. Controle en macht over mijn lichaam. Een voldoening die ik alleen in de sport tegenkom.

En nu? Ik moet alle zeilen bijzetten om het peloton te kunnen volgen. En dit is niet eens het allerhoogste niveau. Langzaam zak ik verder naar achteren. Achter in het peloton kom ik Huub Duyn weer tegen. 'Wat doe je hier?' vraagt hij.

'Wat een kutkoers, ik ben er klaar mee.'

Huub beaamt het. Hij rijdt al de hele dag van achteren. Die jongen is fysiek zo sterk, maar kan zich er mentaal niet toe zetten om de hele dag te vechten en hij mist de techniek om elke bocht bij de eersten door te draaien. Met hard fietsen alleen kom je er niet in het wielrennen, je moet ook koersinzicht hebben en de techniek beheersen. Gelukkig zijn de sterksten niet altijd ook de meeste getalenteerde renners als het op sturen aankomt – op Peter Sagan en Mathieu van der Poel na.

Ik kijk achterom en zie ineens geen andere renners meer. Verder uitzakken gaat niet. Ik zet me in het laatste wiel. Misschien wel in de hoop dat het opgestapelde melkzuur in mijn benen wél besluit te lossen en het mijn benen verlaat.

We rijden naar beneden. Afdalen doet geen pijn.

Beneden aangekomen kijk ik langs het kleurige lint van shirtjes naar de kop van het peloton. Zo'n kleurig lint, slingerend door het landschap, kan zo'n mooi beeld zijn. Je zou er zo van kunnen genieten, ware het niet dat het vaak een voorbode is voor heel veel pijn. Het harmonicaeffect zorgt ervoor dat als ze vooraan na een bocht vijftig per uur rijden, ze achterin zestig moeten rijden. Is het peloton een bolletje dan is achteraan fietsen niet zo erg, dan heb je achterin het peloton juist een zuigend effect. Alsof je achter een vrachtwagen rijdt.

Het kleurige lint gaat links door een bocht, rechts door een bocht. Gezien de geringe snelheid waarmee ik de bocht moet nemen om niet op mijn voorganger te knallen, weet ik dat dit pijn gaat doen als ik straks weer moet optrekken. Hoe ben ik ook alweer hier achterin verzeild geraakt? Ik hoor het stemmetje in mijn hoofd alweer. 'Dit gaat pijn doen! Wat ben je nu eigenlijk aan het doen? Wat doe je hier nog?'

We rijden de volgende klim op en ik zie het peloton wegrijden. Ik voel een verlichting door mijn benen gaan. Heerlijk, zo kan het dus ook. De tien seconden dat je lost uit het wiel van je voorganger kunnen zo heerlijk zijn. Maar daarna treedt vaak heel snel ook de realiteit binnen. 'Sukkel, je bent gelost! Loser!'

De jury-auto komt voorbij, de neutrale auto komt voorbij, de eerste ploegleiderswagen in de stoet komt voorbij. Ik kruip met mijn voorwiel tegen zijn achterbumper aan en alle weerstand lijkt ineens verdwenen. Mijn beensnelheid gaat

omhoog. Was dit nu nodig? Hoe slecht ben ik eigenlijk? Ik reed een ronde geleden nog met hoop vooraan in het peloton... 'Aansteller!'

Ik bundel nog een keer mijn krachten en rijd terug naar het peloton. En sluit achteraan weer aan. Huub zie ik niet meer, waarschijnlijk heeft hij de achterkant van het peloton ingeruild voor de voorkant. Ik ga het toch nog eens proberen. Halverwege word ik opgehouden door een valpartijtje. De nervositeit van de renners neemt toe naar gelang ik verder voorin kom. Ze willen me niet laten passeren en het gevecht met mezelf wordt weer een gevecht met de renners links en rechts van me. 'Hier ben je echt te oud voor gast! Doe toch eens normaal,' zegt het stemmetje.

Ik krijg het niet meer voor elkaar. Dit gevecht met de omgeving en mezelf verlies ik. Op de wegen rond Overijse wordt het ineens heel stil wanneer het peloton me definitief heeft uitgespuugd. Ik baal van mezelf, van de fiets en van die verdomde Belgische wegen die me al zoveel pijn hebben gedaan.

Ik stop ermee. Het is mooi geweest. Ik heb genoeg pijn geleden.

Met een mengeling van teleurstelling en opluchting kruip ik een uur later in de auto op weg naar huis, naar mijn vrouw en kinderen. Die blij zullen zijn als ik weer thuis ben. Ik bel naar mijn vrouw. 'Hoi schat, hoe is het gegaan?' vraagt ze.

'Slecht, ik kwam geen poot vooruit, het was ook gewoon een gevaarlijke rukkoers. Ze kijken nergens meer naar tegenwoordig.'

Eigenlijk zijn dit allemaal slechte argumenten. Wielrennen is nu eenmaal een gevaarlijke sport. De grootste valpartijen gebeuren vrijwel nooit op een heel gevaarlijk parcours, maar op onverwachte momenten als iedereen minder alert is omdat de aandacht voor het parcours wegzakt. En in sprints, maar daar gaat het op leven en dood op het maximale vermogen en dan is er geen hersencel die nog fatsoenlijk werkt. De termen kutkoers en rukkoers worden vaak door renners gebruikt die het gewoon heel zwaar vonden terwijl ze niet mee konden doen om de prijzen. Die het gevecht met zichzelf hebben verloren en daar de wedstrijd of het parcours de schuld van geven.

‘Ik ga ermee stoppen, schat.’

‘Waarmee?’

‘Met wielrennen natuurlijk.’

‘Hoezo?’

‘Ik kan het niet meer. Ik heb het wel gehad met dit soort koersen. Ik word te oud.’

‘Maar schat toch, je laat dat toch niet afhangen van deze wedstrijd? De rest van het jaar was je nog zo enthousiast!’

‘Maar ik wil niet hoofdschuddend rond gaan rijden.’

In het laatste jaar dat Servais Knaven – de renner die mij op sleeptouw nam in mijn beginjaren en die mij het vak leerde – koerste, zag ik hem in klassiekers heel vaak zijn hoofd schudden na een gevaarlijke situatie of manoeuvre. Als ik dan naast hem reed, kwamen er vooral zinnen uit als ‘Man man man, niet normaal.’ Ik wilde mijn carrière niet

hoofdschuddend beëindigen, had ik me bedacht.

‘Weet je wat? We gaan zo lekker een hapje eten in het dorp en dan praten we erover.’

Thuis aangekomen kus ik de kinderen nog snel een goede nacht, de jongste ligt al te slapen. Vera heeft een oppas geregeld en we lopen Oud Rekem in, het dorp waar we al sinds 2006 samenwonen. ‘Ik ga nooit in België wonen,’ zei Vera toen ze voor het eerst bij mij kwam. Inmiddels wonen we er elf jaar. Oud Rekem is ons Frankrijk net over de grens; ik vind er altijd rust, onder het genot van een wijntje of biertje op het terras. We gaan op het terras zitten onder de lindebomen.

‘Waarom zou je stoppen?’ vraagt Vera me op de man af.

‘Het is me te gevaarlijk, ik weet niet of ik die risico’s nog wil nemen.’

‘Hoezo, in het voorjaar was je nog zo enthousiast. Je hebt vorig jaar zo hard afgezien om nog prof te blijven, dan is het toch zonde om er nu mee te stoppen? Je laat het toch niet afhangen van een enkele wedstrijd?’

‘En de Binckbank Tour. Twee wedstrijden.’

‘Heb je nog plezier in het fietsen?’ vraagt ze me.

‘Jazeker, heel veel,’ geef ik toe.

‘De ploeg wil toch ook graag dat je doorgaat?’

‘Ja.’

‘Ga gewoon een jaar door en geniet bewust van je laatste jaar, dan kun je op een veel prettigere manier afscheid nemen.’

Ik geef haar gelijk en kom terug om mijn beslissing.

Hoe vaak zeg je tegen je vrouw dat ze gelijk heeft in discussies? Als je een tevreden huwelijk wilt, het best zo vaak mogelijk. Pick your battles. Wij mannen geven over het algemeen iets minder om de details in het leven. Als het daar dan over gaat, kun je die het best direct aan je vrouw overlaten. Zij heeft de details in haar hoofd al uitgewerkt en jij hebt er nog niet eens over nagedacht. In dit geval had ik er al heel veel over nagedacht en hoewel wij mannen door het missen van details een redelijke helicopterview hebben, was ik die hier even kwijt. Ik wil niet zeggen dat de rollen hier omgedraaid waren, maar ze had wel gelijk.

Een week later zit ik met de ploeg om tafel en twee weken later hebben we een akkoord: ik ga nog een jaar fietsen. Wat een verschil met het jaar ervoor, toen er tussen mij en de ploeg een harde strijd uitbrak over mijn contract. Nog één keer de Giro, de mooiste wedstrijd in het jaar, nog één keer Vlaanderen, Roubaix en Amstel. De mooiste klassiekers.

De mindere dagen pak ik er wel bij.